

Brandon McYntire

Neznáma-X

Druhá část' (2).

(Krimi, dráma, erotika)

Brandon McYntire

Neznáma-X

Druhá časť

Upozornenie!
V príbehu je sexuálna scéna **(18+)**

©Brandon McYntire
Michalovce, Slovensko – EÚ, 2024
ISBN: 978-80-99996-66-4

Príbeh Diny a Henryho sa začal tak, ako sa zvyčajne začne mnoho iných vzťahov. Henry bol mladou krásnou Dinou očarený a zaujatý bol ňou tak veľmi, ako sa to stáva starším mužom, ak im do cesty vojdú mladšie ženy. A pracovisko vytvára tie najlepšie podmienky, aby muža uchvátila mladosť ženy, strhla ho vášeň a zamotal sa do nového vzťahu. Vysnený objekt sa pohybuje každý pracovný deň v teritóriu toho, kto ho sleduje a nárokuje si na jeho priazeň. Takýto vzťah býva najprv platonický, potom príde prvé rande, neskôr pravidelnejšie stretávanie a nakoniec príde reč aj *na reč tela*. A sú len tri varianty, ako môžu také vzťahy pokračovať a ako sa skončia.

Avšak vzťah Henryho s Dinou sa vyvíjal inak, netypicky, nezapadal do bežného rámca, aký si predstavujeme a budujeme. Niekedy môže nadšenie, vášeň, radosť zo života prelomiť prekvapivý otras, elektrizujúca bolesť a náhle zmeniť vývoj udalostí. Vzťah Henryho s Dinou pokročil veľmi rýchlo. Mladá, šikovná, no ešte stále nevykresaná mladá žena dychtila po samostatnosti vo svojom živote a dosť rýchlo pochopila, že ak je v jej blízkosti atraktívny a úspešný muž, mohli by sa jej predstavy veľmi rýchlo zrealizovať. Len sa treba chopiť príležitosti. A o čosi starší, ale stále atraktívny muž zas vycítil v tejto krásnej žene príležitosť, aby mohol pookriať na tele i na duchu. Avšak vo vzťahu so ženou nebol schopný predvídať a kalkulovať, jeho pozornosť

bola skôr otupená. A preto opäť jedna krásna mladá žena dokázala natoľko upútať jeho pozornosť, že ho úplne opantala, a to neveštilo nič dobrého do budúcnosti. Stále robil rovnaké chyby bez ponaučenia z minulosti.

Dina bola najprv neskúsená, plachá, naivne hľadela na ľudí okolo seba, no čoskoro zistila, že svoje túžby nenaplní svojím neistým postojom. Musí nabrať odvahu a využiť svoje ženské zbrane, aby sa zapáčila tým správnym ľuďom a zabezpečila si takto dobrý postup vo firme. Dost rýchlo pochopila, že sa ďaleko nedostane, ak sa nenaučí, ako sa ľudia v jej okolí hrajú a nezapojí sa do ich hry.

Aj napriek tomu, aké špecifiká má firemné prostredie, ako sa vyvíjajú pracovné vzťahy a akí ľudia ich vytvárajú, je možné, že sa tu stretnú dvaja ľudia, spoja svoje životy a budú navždy spolu. Cesty človeka sú naozaj nevyspytateľné. Jeden môže nevedome či vedome zapôsobiť na iného, zapáčiť sa mu, prebudiť v ňom záujem, túžbu a ak zaznamená pozitívnu odozvu, tí dvaja ľudia sa začnú stretávať. Stretávajú sa z rôznych dôvodov a ani sa spočiatku nemusia dobre poznať. Postupom času sa vyjasňuje, či dvoch ľudí niečo ozajstné spája a či v ďalšom živote budú spolu alebo nie. Či budú priatelia, kamaráti alebo aj čosi viac. Možno to rozhodnutie ani neprináleží nám ľuďom, možno má na to vplyv postavenia hviezd nad nami alebo náš osud.

Manažér Henry, štyridsaťročný muž s jedným skrachovaným manželstvom a s niekoľkými ďalšími

nevydarenými vzťahmi, odznova vstúpil do rovnamej rieky. Ak by sa poobzeral po vekovo seberovnej žene, mohlo byť všetko inak. Nech už je to tak či onak, určite to má nejaký zmysel aj v živote Diny. Už viac ako päť mesiacov sa stretávala s Henrym a ich vzťah sa z pracoviska presunul aj do jeho bytu. Všetko sa zdalo byť tak, ako má byť. Stretávali sa temer každý večer po práci a spolu trávili všetky víkendy. Taký spôsob stretávania každému z nich celkom vyhovoval.

Vďaka svojej snaživej práci, ako aj lepšiemu platovému zatriedeniu si Dina mohla dovoliť hypotekárny úver z banky na byt alebo na menší rodinný dom. Navyše pri sebe mala muža, ktorý v tom vedel chodiť a bol jej zaručeným poradcom a pomocníkom pri zháňaní a získavaní všetkého, čo k tomu bolo potrebné. V práci pred inými kolegami sa Henry a Dina snažili chovať voči sebe formálne, nevšímali si navonok jeden druhého viac, než bolo potrebné v rámci ich pracovných úloh. No i tak sa napokon stalo, že niekto zahliadol Dinu, keď vychádzala z Henryho kancelárie, rozržitá, rozpačitá so zvláštnym výrazom tváre a s rozcuchanými vlasmi. A takto sa prezradili. Klebety nenechali dlho na seba čakať a už nebolo možné odvrátiť od seba pozornosť kolegov a hlavne kolegýň. Samozrejme, že istá skupina žien vo firme videla v Dine konkurenciu alebo aj prekážku k svojim vlastným cieľom, ktoré by im mohli pomôcť naplniť takí naivní muži ako Henry. V tejto firme takisto

platilo pravidlo, že ak ženy šaleli za nejakým mužom, určite to nebolo kvôli nemu samotnému, ale predovšetkým kvôli jeho peniazom, dobrému postaveniu vo firme a nedozerným možnostiam, aké by z takeého vzťahu mohli vyplýnuť. Každá z tých žien bola ochotná pohladit' ego vplyvných mužov, aby mohla čerpať zo širokého spektra možností a výhod.

Dina sa pomerne rýchlo zorientovala v novom pracovnom prostredí, zistila, komu má pochlebovať, aby si získala jeho priazeň, aby si upevnila pozíciu a aby čo najlepšie uspela. Zamýšľala sa nad tým, ako ďaleko a na aké miesto by sa mohla v tejto finančnej spoločnosti dopracovať. Aký kolega by jej v tom mohol pomôcť.

Každý rybník, v ktorom plávajú ryby, predstavuje vodný svet s vlastnými pravidlami a jestvuje mimo vonkajšieho sveta. Nič dovnútra neprenikne, ani nik nepočuje, o čom sa ryby rozprávajú. Až kým vodu nenaruší hodený kameň z brehu rybníka. Voda sa okamžite rozvíri a ryby sa splašene rozpráchnu všetkými smermi. Aj v tomto prípade sa zdá, že platí toto pravidlo.

Žena vo vani

(január 2024)

Bol pondelok a vo firme to vyzeralo ako počas bežného pracovného dňa. Každý vedel, čo má robiť, nikto sa v práci nestresoval ani nič zásadné sa neudialo. Dina navštívila Henryho v kancelárii hneď ráno a klebetné jazyky kolegov si začali šuškať. Asi okolo obeda prišla Henrymu do mobilu správa s priloženou fotografiou. Najprv tomu nevenoval extra pozornosť, pretože prijímanie a odosielanie správ bola bežná rutina jeho pracovného dňa. Išlo o rôzne pracovné záležitosti, návrhy na firemné dohody a rôzne iné vhodné finančné investície, ktoré následne posúval na spracovanie Dine. To zas bola jej parketa v oblasti finančníctva.

V ten deň bola vonku naozaj príšerná zima, napadlo veľa snehu a silný studený vietor ešte umocňoval pocit zimy. Obloha bola temná, sivá, miestami až čierna, temer neprepúšťala svetlo. Zdalo sa, že len čerstvo napadaný sneh osvetľuje ulice. Henry sa vybral na obed do blízkej reštaurácie, do ktorej chodievajú prevažne zamestnanci firmy. Firma už dávnejšie podpísala zmluvu s miestnou reštauráciou o poskytovaní obedov na stravné lístky všetkým zamestnancom počas pracovných dní. No Dina tam na obedy zámerne nechodila, pretože vedela, že by

bolo veľmi okaté chodiť na obedy s Henrym. Samozrejme, že dvom slobodným ľuďom nič nebráni byť spolu ani v pracovnom prostredí. No Henry usúdil, že bude lepšie, ak sa nebudú často ukazovať spolu, aby ostatné ženy vo firme neboli na Dinu príliš nabrúsené. Domnieval sa, že tak bude môcť Dina pokojne pracovať bez intríg a ohováračiek, ktoré sú na pracovisku obvyklé (a všetci to poznáme). Henry to mal premyslené dobre, no v praxi to takto väčšinou nefunguje.

Avšak v ten pondelok to bolo pre Henryho predsa len trochu iné oproti predchádzajúcim pondelkom, aké už zažil mnohokrát. Keď vošiel do reštaurácie, jeho kolegovia a kolegyne už sedeli v reštaurácii a štebotali medzi sebou o všeličom možnom. Henry si sadol za vrch stola a kým čakal na obed, vzal do ruky mobil, aby si prezrel správy a maily, ktoré mu prichádzali doobeda a nemal dosiaľ čas sa im venovať. Do pohára si naliat minerálnu vodu a prstom pravej ruky prehľadával správy na mobile. Všetky správy boli v podstate pracovného charakteru, až na jednu, ktorá bola odoslaná z neznámeho čísla. Číslo bolo utajené. Po krátkom zaváhaní Henry otvoril správu a našiel tam len jedinú vetu: *Krásny deň*. Henry zmeravel. Nechápal, čo to má znamenať. Znepokojilo ho to, pretože si uvedomoval, že taká veta z neznámeho čísla môže mať ironický podtón a aj iný význam – možno je za tým zlý úmysel. Čítal správu znovu a znovu, kým sa odhodlal otvoriť priloženú prílohu –

v tomto prípade akúsi fotografiu. Keď sa fotografia zobrazila, najprv nemohol pochopiť, na čo sa vlastne pozerá. Obracal fotografiu, prezeral ju zhora, zdola, zľava, sprava a dumal: „Ženské nohy vyložené na vani? Hm, pekne upravené nechty a namaľované výraznou červenou farbou. Nejaká žena si odfotovala svoje nohy vyložené na okraj vane pri kúpaní? No naozaj pekné! Nohy sa zdajú byť dlhšie, teda žena je zrejme vyššia. Rozhodne sa o seba stará a dbá na každý detail. Hm,“ zamýšľal sa Henry, „ale čo mi tá žena vlastne naznačuje? Je to provokácia?“ Zväčšoval si obrázok, aby uvidel detaily. A až keď sa lepšie prizrel na pozadie, ktoré pekné ženské nohy zastierali, ohromilo ho, čo zistil. Začal to zdesene polohlasno komentovať: „Je to vôbec možné? Alebo je tá fotografia graficky upravená a mienená ako nejaký vtíp?! Panebože, veď je to moja kúpeľňa! Identický kachličkový mramorový podklad na stenách... stojan na uteráky a na menšie drobné veci!“ Jeho zistenie potvrdil aj záber na časť bielych dverí, ktorými vchádzal do svojej kúpeľne. Fotoaparáty v dnešných mobilných telefónoch sú už také pokročilé, že samy upravujú fotenú kompozíciu, zaostrenie, ako aj odd'áľovanie toho, čo nie je na fotografii až také podstatné. A tak si človek ani nemusí najprv všimnúť podružné veci na fotkách. Aj táto fotografia to potvrdzuje. Henry po šokujúcom zistení, že vo vani v jeho kúpeľni očividne odpočíva akási neznáma žena, premýšľal, čo urobí. Avšak úplne vyvedený z miery reagoval chaoticky. V prvom rade nechcel, aby divná

správa zostala v jeho mobile, tak ju vymazal aj s prílohou. Zdvihol sa od svojho nedojedeného obeda, nevnímajúc okolie. Zahľbený do svojich myšlienok sa vrátil do firmy, no nedokázal sa dobre sústrediť na pracovné úlohy. Pred koncom pracovného času si upratol papiere na písacom stole a uložil ich do zásuvky stola. Chvíľu ostal sedieť za stolom a dumal nad tým, ako je vôbec možné, že sa do jeho bytu dostala cudzia osoba. Ako sa dostala ku kľúčom? Vlámala sa do bytu? Zabudol privrieť dvere? Jeho mozog to zatiaľ nebol schopný spracovať.

Zanedlho roztržito vstal, vyšiel z kancelárie a bez pozdravu prešiel chodbou a zišiel dole schodmi. Na Dinu nečakal. Namieril si to k svojmu autu na firemnom parkovisku. Vedel, že jeho mladá láska večer k nemu príde, a preto si chcel čím skôr prehliadnuť svoj byt. Bol pripravený aj na to, že v ňom možno niekoho nájde. Ale koho? Nemal ani poňatia. Keď dorazil k novostavbe, v ktorej mal svoj byt, vyšiel z auta a pozrel sa dohora na svoj balkón na štvrtom poschodí. No zdola nezazrel nič čudné, nič podozrivé. Vošiel do vchodových dverí a privolal výťah. Vyviezol sa na štvrté poschodie a skontroloval dvere do bytu. Boli riadne zamknuté. Keď odomkol a vošiel dnu, najprv postál v chodbe a vizuálne kontroloval všetky strany. Nespozoroval nič zvláštne. Zasvietil svetlo po ľavej strane a otvoril dvere do kúpeľne. Vôbec nič! Nikto v nej nebol. Všetko bolo na svojom mieste, uteráky boli úhľadne poukladané v policiach a ani

nič navyše v kúpeľni nebolo, čo by tam nemalo byť. Po detailnej prehliadke bytu si Henry unavene sadol do obývačky na gauč, no neupokojil sa a opäť zvažoval, čo sa to vlastne deje. Ako sa mohol do jeho bytu dostať niekto cudzí? Dvere sú neporušené a bezpečnostný zámok je takisto v úplnom poriadku. Ako je niečo také možné? Je to celé čudné, veľmi čudné! Urobila si z neho žarty Dina? Ale veď Dina ani nemá od bytu kľúč. Možno mu kľúč nepozorovane vzala, aby žartovala na jeho účet? Alebo išlo o nejaký trápny, nemiestny vtip niekoho známeho? Nie je síce 1. apríl, ale niekto si z neho možno takto vystrelil? Možností je viacero, no žiadna z nich nedáva zmysel ani neposkytuje rozumnú odpoveď. Z toho neustáleho napätia a trápenia ho už začala zmáhať únava a rozbolela ho aj hlava. Uvedomil si, že o dve hodiny by už mala prísť Dina, takže dovtedy by sa mal pozviechať, pustiť to nejako z hlavy, upokojiť sa, posnažiť sa, aby mali pekný večer.

Napokon si vzal aj jednu tabletku na upokojenie a zadriemal. Zobudil ho digitálny zvonček na chodbe. Zvonením sa rozsvietila obrazovka telefónu na stene pri dverách. Henry sa sťažka dvíhal z gauča a ešte mráкотný podišiel k dverám. Na obrazovke uvidel Dinu s jednou igelitovou taškou. Tlačidlom ju vpustil do domu. Ozvalo sa klepnutie dverí a bzučanie výťahu. O chvíľu Henry otvoril dvere do svojho bytu a Dinu privítal:

„Ahoj, Dina, láska, pod' dnu, už som ťa očakával!“ zaklamal trochu, keďže dovtedy driemal a bol ešte dosť ospanlivý.

Dina vošla do dverí a položila tašku na zem. Dala Henrymu bozk a zobliekla sa. Potom vzala tašku a zamierila do kuchyne. Bez slova začala chystať večeru. O malú chvíľku aj Henry vošiel do kuchyne a prisadol si k nej na stoličku.

„Tak aký si mala dnes deň?“ spýtal sa, aby reč nestála – nezainteresovane.

„Celkom sa to dalo vydržať, som rada, že som už tu a mám už dnes pokoj.“

„Tak to je fajn, že sa u mňa cítiš dobre a je to tvoje útočisko pokoja.“

Medzitým prišla Dine správa na mobilný telefón, ale vtedy nevenovala tomu pozornosť. Vyberala tanieri, pripravovala misu na šalát a chystala sa narezat' syr, aký sa bežne dáva do zeleninových šalátov.

„Vieš, stále si myslím, že naše kolegyne v práci ma majú v zuboch. Je to očividné. Cítim to tak. No tvária sa ako moje najväčšie životné priateľky. Je mi z toho celého nanič, ale snažím sa sústrediť na prácu. Očakávam však, že chystajú nejaké ďalšie intrigy, aby utišili svoj hnev a nevraživosť. Som pripravená na všetko.“

Na kuchynský stôl položila sklenenú misu so šalátom a nachystala cereálny chlieb. Henry zapálil veľkú bielu sviečku uprostred stola. Zhasol svetlo a začali večerať. Pokojne večerať pri sviečke bol ich dlhodobý zaužívaný rituál. Zvyčajne sa o kadečom rozprávali, ale tentokrát mlčali. Aj keď dovečerali a presunuli sa do obývačky na gauč, ležali len tak a nič nehovorili. Dina sa zatlačila do Henryho hrude a ťažko dýchala. Obaja vedeli, čo príde.

„Ach, Henry, na toto som čakala celý deň. Konečne je to tu. Počkaj ešte chvíľu, idem do kúpeľne. Pripravím sa.“

Pomaly sa vybrala do kúpeľne, no spomenula si na svoj mobilný telefón. Vrátila sa, zobrala ho zo stola v obývačke a opäť šla do kúpeľne, aby sa mohla pripraviť na búrlivý večer. Henry sa natiahol na chrbát a privrel oči. Sprchovanie Diny sa trochu natiahlo. Henry si uvedomil, že je v tej kúpeľni už pridlho a nepočuje odtiaľ žiadne zvuky.

„Dina! Je všetko v poriadku? Čo robíš?“ zavolať z obývačky.

No žiadna odpoveď sa nedostavila. Henry teda premohol svoju lenivosť, vstal z gauča a podišiel ku kúpeľňovým dverám, aby na ne zaklopkal. Keďže Dina znovu neodpovedala, otvoril dvere. No zostal stáť v nemom úžase. Kúpeľňa bola prázdna. Dina v nej nebola.

„Dina, čo to má byť za vtip?“ zvolal. Otočil sa naspäť do obývačky. „Dina!“ Dina!? volal na ňu, kým

prehľadával všetky miestnosti aj balkón. Potom si všimol, že na stole v obývačke už nie je jej kabelka ani mobilný telefón. Na chodbe už nebola jej taška ani topánky... Dina už v byte nebola.

„Ako je to možné?“ vyslovil Henry nahlas. „Kedy zmizla? Zrejme som zaspal a Dina to využila a odišla,“ uvažoval. „Ale prečo? Predtým šla do sprchy, aby potom odišla? To nedáva logiku! Čo to má znamenať?!“

Vzal svoj telefón a naťukal jej číslo. Zavolaľ jej, ale ona nedvihla. Pokúšal sa o to asi dvadsaťkrát, ale stále nič. Neozvala sa. V chvate sa obliekol a vybehol zo svojho bytu. Ponáhľal sa dole schodmi, ani sa nezaoberal privolaním výťahu. Bežal krížom cez súkromné parkovisko, ktoré patrilo k bytovým domom v tejto jeho štvrti. Pribehol k svojmu autu, odomkol ho a naštartoval. Hnal sa rýchlo cez mesto a jeho cieľom bol Dinin nový dom. Chcel zistiť, či sa vrátila domov. Chcel dostať odpovede na to, čo sa stalo a prečo odišla. Čoskoro dorazil na parkovisko neďaleko jej domu. Všimol si tam štyri zaparkované autá. V prítmí pri jednom z nich sa pohla tmavá postava v kapucni. Nevenoval jej žiadnu pozornosť. Ak by jej Henry venoval aspoň minimálnu pozornosť, všimol by si, že je to žena, ktorá ho pozorne sleduje. No v tom zhone, zmätku a pod tlakom čudných udalostí počas dňa bol dosť nepozorný, čo sa mu onedlho malo stať osudným. Dobehol k dverám nového prízemného domu a zvonil. Vyzvával dlho, lebo sa rozhodol, že neodíde,

kým sa dvere neotvorila a on sa nespýta Diny, prečo od neho odišla. Ale neuspel...

Psychiatrická klinika v Košiciach (január 2001)

Erika bola hospitalizovaná pre zhoršujúcu sa duševnú poruchu, ktorá súvisela s jej úzkosťou, depresiami, maniactvom, ako aj so samovražednými sklonmi. Jej psychiater nedokázal ani po odbornom konzíliu stanoviť presnú diagnózu. Zatiaľ sa točil akoby v jednom kruhu, nebol si istý, či sa potvrdí jeho predpoklad o závažnosti psychického ochorenia Eriky na základe symptómov, vykonaných testov a vyšetrení.

Erika nemala úspech v sociálnych kontaktoch a ani sa nepokúšala budovať si dlhodobé vzťahy s opačným pohlavím. Pracovala v kvetinárstve a túto prácu si našla sama. Profesia kvetinárky sa jej páčila, v práci sa jej celkom darilo, no nedokázala sa úplne prispôbiť pracovnému kolektívu. Navyše cez deň bývala malátna, lebo často v noci zle spávala. Prenasledovali ju nočné mory a mávala záchvaty úzkosti. Od vysilenia občas aj odpadla, respektíve skolabovala v dôsledku vyčerpania alebo deficitu spánku. Začiatkom januára ju museli hospitalizovať už druhýkrát pre podobné zdravotné ťažkosti ako v minulosti. Okolo jedenástej hodiny dopoludnia sa začala triasť ako osika a upadla do bezvedomia. Majiteľ obchodu ju našiel pod stolom, na

ktorom pravidelne zväzovala kytice. Okamžite jej zavolať záchranku. V nemocnici po najnutnejších vyšetreniach a po konzultácii so špecialistami lekár na urgentnom príjme rozhodol, že Eriku treba previezť priamo na psychiatriu. V databáze už mali jej záznamy, takže už vedeli o jej labilnosti a o psychickej poruche, ktorá však do tej chvíle ešte nebola spresnená.

Eriku umiestnili do uzavretej časti lôžkového oddelenia psychiatrickej kliniky. V podstate temer dva týždne nevychádzala z izby, respektíve mohla len na chvíľu vojsť do spoločenskej miestnosti neďaleko izby, aby sa najedla. Pacienti, ktorí boli na tom trochu lepšie, si tam občas pozreli večerný televízny program. Erika väčšinu dňa len ležala a pozerala do prázdna alebo cez okno na mrazivú zimu a ticho padajúci sneh. Bola z nej ľudská troska, jej sny o budúcnosti sa vytratili pod vplyvom choroby (ak sa to dá takto povedať). Občas si prezerala svoje ruky a dlhé jazvy na svojich zápästiach. Pár pokusov o ukončenie svojho trápenia ju dostalo priamo na toto miesto už prvýkrát. Na izolovanom oddelení pod neustálym dohľadom si nemôže ublížiť, no ani nemá možnosť robiť niečo, čo by ju bavilo. Môže sa prejsť len po malej izbe alebo cez krátku chodbu do spoločenskej miestnosti. Tam sa často objavajú aj spolupacienti, avšak mnohí s tupým pohľadom, ktorý napovedá ich ťažkému stavu alebo mentálnej neprítomnosti pod vplyvom silných liekov. Je to oddelenie

pre tých, ktorí predstavujú riziko pre seba a aj ostatných. Prázdnota mysle zaručuje pokoj, znižuje riziko komplikácií.

Počas liečby na psychiatrickej klinike za Erikou pravidelne chodil jej psychiater, aby zaznamenával jej duševný stav, usmerňoval liečbu a aby mohol navrhnúť i ďalší liečebný postup. Ak Erika pristúpila na rozhovor, rozprával sa s ňou o všeličom možnom. A zakaždým jej nenápadne položil aj jednu otázku: „Erika, z čoho máte najväčší strach?“

„Dnes už z ničoho a ani z nikoho. Iba zo seba mám strach,“ odpovedala mu Erika stále rovnako. Avšak pritom sa vôbec nezamýšľala nad dôvodom položenej otázky a ani jej odpoveď neodrážala jej skutočné pocity. Nevnímala zámer svojho psychiatra, bola vzdialená, mimo reality.

Erikin psychiater sa pokúšal analyzovať jej opakujúcu sa odpoveď, aby zistil príčinu jej strachu. Vedel, že ak by odhalil presnú príčinu Erikinho zlého duševného stavu, jej liečba by bola účinnejšia.

„Erika, vy ste krásna mladá žena, máte celý život pred sebou. Celý svet vám teraz môže ležať pri nohách. Čoho sa tak veľmi bojíte? Prezradte mi to. Prečo máte strach sama zo seba?“ pokúšal sa psychiater primäť ju k vyjadreniu svojich pocitov.

Ale Erika bola duchom neprítomná, upútalo ju len okno v izbe, na ktoré práve hľadela. Napriek tomu sa jej psychiater pokúšal prihovoriť:

„Erika, ak by sme sa práve teraz obaja spoločne rozhodli nebáť sa, súhlasili by ste s tým? Dokázali by sme to spolu? Čo by ste povedali na to, ak by sme sa teraz spoločne pokúsili nájsť to, čoho sa bojíte? Je mi jasné, že jestvuje niečo, k čomu sa už nechcete vracat', od čoho sa potrebujete izolovať. Ale ak by ste našli odvahu a chceli by ste mi o tom povedať, potom by som vám istotne mohol pomôcť. Mohli by ste sa vrátiť do bežného života a užívať si ho. Mať radosť z pekných vecí, ktoré by sa udiali. Predstavte si, že už žiadne vaše obavy neexistujú a vy môžete slobodne ísť po tej ceste, ktorú si zvolíte. Nebolo by to fajn?

Erika neodpovedala, uprene pleštila oči na okno v izbe, mädlila si roztržito ruky, mierne sa kolísala spredu dozadu a sťažka dýchala. Psychiater usúdil, že Erikine negatívne pocity zo zlých minulých zážitkov sa stupňujú, preto ju pobádal:

„Erika, na čo ste si spomenuli? Kto vám ublížil? Kto sa objavil vo vašej minulosti, čo vám spôsobil bolesť? Čo je vo vašej vzdialenej minulosti také zlé, také hrozivé, čo vás plaší?“ snažil sa z nej doktor konečne dostať.

Erikin dych sa pod napätím zrýchlil a nakoniec dostala zo seba jednu vetu: „Ja, som to iba ja.“ Zhlboka sa nadýchla a odvrátila hlavu od psychiatra.

Psychiater zmlkol a zamyslel sa nad Erikinou odpoveďou. Hľadiac na padajúci sneh za oknom zvažoval, či má význam sa ďalej vypytovať. Za Erikinou jednoduchou a nenápadnou odpoveďou by sa mohlo skrývať niečo veľmi nebezpečné. Priam hrozivé. Jej duševná choroba sa zhoršila. Jej temná stránka je zreteľná a nevyjasnená minulosť, s ktorou sa nedokázala vyrovnáť, jej liečbu komplikuje.

Psychiater sa dostal k poslednej fáze hľadania príčin a súvislostí Erikinho ochorenia. Zameral sa na jej detstvo, na základnú školu a jej spolužiakov a na výskyt a rozsah šikanovania v škole. To všetko vo významnej miere mohlo narušiť Erikino myslenie, spôsobiť zmätok, zúfalstvo, vyvolať neistotu a viesť k strate sebadôvery a zmenenému prístupu k ľuďom. Aby Erika utlmila svoje bolestivé pocity, nevedome využívala nezdravé psychické obranné mechanizmy, ktoré skresľovali realitu a znásobovali jej bezradnosť. Utiahla sa do seba a strácala sa sama v sebe.

Aké jednoduché je niekomu ubližovať, nadávať mu, niekoho ponižovať a zosmiešňovať ho pred ostatnými. Ale obeť zlého zaobchádzania veľmi trpí, nedokáže si s tým poradiť. Možno to nikdy nebude schopná spracovať vo svojej hlave. Bude to tam kdesi iba tlieť a tlieť. Možnože tlejúce uhlíky zhoria a po zlých spomienkach zostane iba

popol. No druhá možnosť je, že sa malé nenápadné uhlíky rozžeravia, zrazu vyskočí veľký plameň a spáli všetko, čo bude v jeho blízkosti. Kým sa oheň podarí niekomu uhasiť, napácha veľké škody.

Psychiater vošiel do ošetrovne a sadol si za stôl. V Erikiných dokumentoch mal zaznamenané všetko ohľadom jej zdravotného stavu. Musel zhrnúť všetky výsledky v rámci prognózy jej ochorenia. Chvíľu sa hral s ceruzou v ruke a pritom sa zamýšľal nad momentálnym stavom jej choroby a potom si zapísal do zošita krátkodobé plány.

„Do konca týždňa musí Erika absolvovať osobnostné testy alebo jeden ďalší, veľký IQ test. Prikláňam sa k tej druhej možnosti. V budúcnosti, možno aj vo veľmi blízkej budúcnosti, vzbĺkne z malých žeravých uhlíkov veľký oheň. Spôsobí to veľké škody. Erika je nebezpečná!“

Rituál

(február 2024)

V pondelok ráno po príchode do kancelárie si Henry zobliekol kabát a zavesil ho na stojan v rohu kancelárie. Sadol si za stôl a zavolať na recepciu, aby mu recepčná Kristína pripravila kávu. Myslel na Dinu, ktorá sa v práci už týždeň neukázala. Henry sa jej stále snažil dovolať, ale ona hovor nebrala. Nakoniec jej telefón bol nedostupný. Henry netušil, čo sa stalo, no usúdil, že už nemá zmysel jej vyvolávať. Zo zásuvky stola vybral dokumenty a papiere s poznámkami, aby sa začal venovať obvyklej manažérskej práci. Zhodnotil, čo musí uprednostniť a zhruba koľko času bude potrebovať na vybavenie najdôležitejších vecí. Po chvíli sa otvorili dvere a vošla Kristína s malou striebornou táčňou. Priniesla Henrymu kávu. Položila ju na stôl pred Henryho. Sadla si vedľa do kresla a uprene sa na Henryho pozrela. Očividne bola veľmi zvedavá.

„No ako? Už sa ozvala?“ zaujímala sa. „Už tu týždeň nebola. Ak to takto pôjde ďalej, budeš musieť prijať nového človeka. Ja som hneď vedela, že to nedopadne dobre. Nebude to mať šťastný koniec ako vo filme. No ty... nedal si na moje rady.“

Kristína klesla hlbšie do kresla, hlavu si oprela o operadlo a pozerala na strop. Niečo jej chodilo po rozume, až napokon nevydržala a položila Henrymu obviňujúcu otázku: „Čo si Dine urobil? Prečo od teba utiekla?“

Henryho od hnevu až zdvihlo zo stoličky a osopil sa na Kristínu: „Dočerta, Kristína! Ja som jej vôbec nič nespravil! Nevie, prečo sa tak správa a čo je za tým. Nemám ani potuchy. Proste odišla. Zmizla. Nevie kam.“

Kristína sledovala Henryho výbuch prenikavým pohľadom. Potom sklopila zrak, trochu rozmýšľala a povedala: „Henry, musím ísť dole, mám tam veľa telefonátov a vybavovania. Ja neviem, čo sa medzi vami odohralo a na čom sa to zlomilo. Ale jednu vec viem, pretože som žena, hoci už staršia. Ženy nikdy neodchádzajú len tak bez príčiny. Ver mi. To nie je v ženských povahách. Za tým je niečo iné, isto závažné, ak odišla. Musíš si len spomenúť, čo sa stalo pred jej zmiznutím.“

Keď Kristína vyšla z kancelárie, aj za zavretými dverami Henry počul vzd'alujujúce sa klepanie jej opätkov na topánkach. Nechcel myslieť na to, čo mu práve otvorene povedala, a ani na Dinu. Radšej sa vrátil k svojej manažérskej práci. I tak jej mal podstatne viac, keďže Dina mu nebola k dispozícii. Začal študovať jeden z prvých dokumentov týkajúci sa výnosov a ziskov na finančných trhoch v súvislosti s investovaním. Prešla

možno hodina či dve, kým sa utápal v číslach a tabuľkách a výsledky porovnával s prognózami vývoja trhu. Zaujatý svojou prácou nevenoval prílišnú pozornosť tomu, že za dverami svojej kancelárie započul slabé klopanie ženských opätkov. Len si v duchu pomyslel: „Možno si Kristína niečo uňho zabudla alebo mu chcela ešte niečo povedať, tak sa vrátila.“ No klopanie podpätkov stíchlo a už sa nedialo nič. Nikto nezaklopal na jeho dvere.

Henry spisoval akési čísla, keď sa nenápadne otvorili dvere a dnu vošla žena. Dvere za sebou potichu zatvorila, ostala stáť na mieste, oprela sa rukami o stenu a pozerala do steny. Keď si ju Henry všimol a uvedomil si, o koho ide, od prekvapenia zostal sedieť ako obarený. Ona naďalej stála, rukami opretá o stenu, chrptom otočená k nemu a mlčala. Šokovanému Henrymu sa začali potiť dlane, jeho napätie sa zvyšovalo, až pocítil pulzovanie v hlave. Ešte nejakú chvíľu sa na nič nezmohol, no hľadiac na ten výjav ženy pri stene zrazu vyhrkol: „Preboha, Dina! Kde si bola?! Čo ti je... čo sa stalo?“

Dinu jeho náhla prudká reakcia tiež prebrala a začala si zobliekať vetrovku. Prehodila si ťažké dlhé vlasy na pravú stranu, čo bolo ich poznávacie znamenie. Vetrovku hodila na zem. Čelo si oprela o hladkú stenu a potom prehovorila:

„Čo mi je? To myslíš vážne? Neviem, či sa dokážem na teba ešte pozrieť, ale povedala som si, že to ešte skúsím. Snažím sa premôcť samu seba. Tak...“

Henrymu bilo srdce ako pri bežeckom maratóne, jeho adrenalín mu stúpil natoľko, že to bolo až neznesiteľné. Dina sa medzitým pomaly zobula z vysokých číziem a dala si dole aj peknú fialovú blúzku. Stála oproti stene v lesklých bielych nohaviciach a v bielej podprsienke. Ľavou rukou zamkla dvere kľúčom, ktorý bol zastrčený v zámke zvnútra. Prehodila si znova vlasy a pomaly si začala zobliekať biele nohavice. Henry sa začal spamätávať a uvedomoval si, čo sa práve začína diať.

„Dina, ty si sa úplne zbláznila! Čo to stváraš? A prečo teraz!? Tu v kancelárii!?“ – napomínal ju Henry hlasno a nervózne.

Dinu jeho výčitky nerozhodili. Zostala stáť oproti stene v spodnej bielizni, zjavne erotickej, chvíľku uvažovala a potom tlmeným hlasom odpovedala:

„Prečo, prečo, prečo...? Myslel si si, že som sprostá a naivná len preto, že som mladá? Vôbec nepoznáš povahu žien. Neuvedomuješ si, koľko toho musí žena obetovať a s akým veľkým sebazaprením, ak po niečom túži, ak chce niečo v živote dosiahnuť. To by si ty nikdy nedokázal, pretože si muž.“

Spravila krok dozadu a konečne sa pomaly otočila k Henrymu. Ich oči sa stretli. Mlčali. Dina si potom pokľakla na zem, dvihla hlavu a prudšie ňou mykla, aby si tým prehodila svoje ťažké dlhé vlasy dozadu. Aj ruky položila na zem, vystrela chrbát a liezla po štyroch ako

mačka smerom k stolu. Henry len mlčky pleštil oči na sexy mačací výjav blížiaci sa k nemu. Zasekával sa mu dych, zvyšoval sa mu tep a začínal sa mu vypínať mozog. Keď Dina došla k stolu, vypúlila zadok a hlavu pritisla k zemi, ako to robieva mačka. Hýbala bokmi do jednej a do druhej strany. Bolo jasné, čo chce. Dinine mačacie pohyby a jej neskrotná žiadostivosť Henryho úplne odrovnali. Dina sa ešte chvíľu takto vlnila na zemi a potom vyliezla na Henryho stôl. Zhodila z neho všetky papiere na zem a znova v mačacej póze pozrela Henrymu priamo do očí. Akoby ho zmagnetizovala. Nespúšťal z nej oči a nezmohol sa ani na slovo. V hlave by už aj tak žiadne nenašiel. Mal v nej úplne prázdno. Ozývali sa primitívne pudy, ktoré všetko iné prekryli. Dina si trela svoj rozkošný nos o ten Henryho a zjavne ju hra na mačku veľmi bavila. Onedlho začala Henryho pomaly zblbiekať zo sivej košele a jej neutíchajúce dotyky ho okamžite vzpružili a naštartovali do akcie. Nemohol vydržať jej spomalené vyzliekanie, a preto Dine začal pomáhať, aby sa rýchlo zbavil košele a nohavíc. Dina dala z neho dole ten zvyšok. Nahla sa nad neho. Jej ťažké vlasy dopadali na Henryho brucho, keď sa Dina priblížila ústami úplne blízko... a Henry z opojnej rozkoše nahlas zastonal. Dina dokázala spraviť ústami zázraky. Po chvíli ju Henry schytil a položil na stôl pred seba. Rukami jej chytil obe nohy za stehná a doširoka roztiahol. Dina v tom vykrikla: „Rob to tak, ako si to robil s ňou!“

Henry nevnímal, čo Dina práve vykrikla. Staral sa len o svoje silné libido. Vrazil *ho* do Diny a tá hlasno zareagovala na jeho veľkosť a stále opakovala: „Rob to tak ako s ňou, ako s ňou, tak ako s ňou...!“

Henry prirážal a držal Dinine nohy rozťahnuté doširoka. Prístup bol bezproblémový a pridal aj na rýchlosti. Dina strácala kontrolu a hlasito vzdychala. Reagovala na každý úder do svojho lona, až sa rozkričala rozkošou v návale siného orgazmu a jej telo sa naplo ako luk. Vzdychala, lapala po dychu a strácala vedomie. Henry ju stále držal za stehná a prirážal ešte rýchlejšie. A keď sa aj jemu začalo stmievať pred očami, aj on hlasito zavzdychal. Prišlo vyvrcholenie a neovládol sa. Fontána lásky striekala do krásnej Diny ako nikdy predtým. Cítila ten výstrek vo svojom vnútri, ako i silnú rozkoš, ktorú Henry práve zažíval. Spojenie dvoch rozdielnych planét vo vesmírnej diaľke na chvíľu zmazalo všetko, čo bolo predtým. V takom okamihu sa nerozmýšľa, vtedy sa udobruje a miluje. Henry ešte stále prirážal, no už spomalene. Dinine prsia pojali každý jeho náraz a pohybovali sa sem a tam a stále nebolo dost'. Začali sa vášnivo bozkávať na znak vďaka zo sexuálneho šťastia, ktoré práve prebehlo. Tanec lásky pokračoval už pomalším tempom a Dina občas zašepkala Henrymu do pravého ucha:

„Aká bola? Povedz mi. Lepšia ako ja? Ako ste to robili? Je lepšia? Aké má prsia? Väčšie, ako mám ja? Je vášnivá? Vypije všetko?“

Henry sa pomaly spamätával z opojenia a začal zachytávať jej otázky. No nechápal, čo sa ho Dina vlastne pýta, s kým sa porovnáva.

„Dina, o kom hovoríš? Kto by mal byť lepší? O čom je reč?“ reagoval s údivom.

Dina ho držala okolo krku a šepkala ďalej: „Veď ty vieš, už to nemusíš zatĺkať. Je lepšie to robiť vo vani ako na posteli... alebo na stole?“

Henrymu už docvaklo, čo mu Dina vyčíta. Snažil sa upokojiť a oprel si čelo o Dinino brucho. Dina si prehodila ťažké vlasy na ľavú stranu hlavy a napäto očakávala jeho priznanie.

„Ja som to s nikým nerobil, odkedy som s tebou, Dina. Ale už viem, na čo narážaš. Aj mne prišla tá fotografia – bola z mojej kúpeľne a z mojej vane. Ale ja vôbec netuším, ako mohla tá fotografia vzniknúť. Nie je mi jasné, ako sa dotyčná žena dostala do môjho bytu a do mojej vane. Ja naozaj neviem, o čo ide. Nerozumiem tomu. Nemal som veľa žien, ani si nemyslím, že by medzi nimi bola taká mrcha bažiacia po pomste. Vôbec o takej neviem. Nemusíš mi veriť, ale ja som bol tiež z toho vyvedený z miery a oznámil som to na polícii. Na polícii k ničomu zásadnému nedospeli, nemajú záchytný bod.“

Dokonca nejaký policajt vyslovil podozrenie, že možno mám s tým niečo spoločné. Podľa neho je veľmi čudné, že sa tá žena nepozorovane a bez vlámania dostala do môjho bytu. Domnieval sa, že si s tou ženou vybavujem účty. To ale vôbec nie je pravda. Prístup policajta ma roztrpčil a nahneval. Nevieťm teraz, čo s tým, asi to už vzdám... Hmmm, takže to je dôvod, pre ktorý si odišla, keď som zaspal doma na gauči?“

Dina sa uprene pozrela Henrymu do tváre a snažila sa v nej vyčítať, či vraví pravdu a či klamstvo. Bola na pochybách – akoby sa dostala na rózcestie, ktoré ju môže nasmerovať na cestu k uzmiereñiu alebo k úplnému koncu. No čosi vnútri jej vravelo, že teraz Henry neklame. Mala pocit, že muž, ktorý by klamal, reagoval by inak a inak by sa správal. Jeho klamstvo by spoznala podľa reči a výrazu jeho tváre. Objala Henryho okolo krku a ticho zašepkala do pravého ucha:

„Nevieťm momentálne, čomu mám veriť, ale dnes s tebou to bolo úžasné. Mám rada také nečakané vzplanutia vášne. Povieťm ti, že som to vôbec neplánovala a nemala som premyslené, ako sa zachovám, keď prídem za tebou. Rozbehlo sa to medzi nami spontánne. Bola som prekvapená sama zo seba. Ale stálo to za to. Užila som si a poriadne. Bol si úžasný. Už dlho som túžila rozdať si to s tebou v práci za bieleho dňa a takto ako utrhnutá z reťaze. Bol si ako divý kôň, ktorý sa ženie do istého cieľa, v ktorom ho čaká výhra, ak mi rozumieš.“

Henry sa zamyslel a bolo na ňom vidieť, že nerozumie. „Výhra? Akú výhru máš na mysli?“

Dina sa usmiala a zišla dole z Henryho stola. Pomaly si naťahovala biele nohavice a znova sa usmiala a začala mu to vysvetľovať: „Práve sme sa udobrili. Ty si vyhral tento boj a ja som tá porazená. Vieš, bola som presvedčená, že ma podvádzaš. Musíš pochopiť, že ma to nahnevalo, ponížilo a bola som z teba sklamaná a smutná. Odišla som od teba. Chcela som sa s tebou rozísť, odísť z tejto práce inam, aby som ťa už viac nemusela vidieť. A chcela som zabudnúť. Bolo to už na hrane. Odcestovala som a celý týždeň som strávila u mojej sesternici v Bratislave. Ale počas toho týždňa v Bratislave sa mi to trochu rozležalo v hlave a vrátila som sa najmä preto, lebo som sa chcela dozvedieť, prečo si ma podviedol. Nemala som premyslené, čo mám spraviť, ako sa mám voči tebe zachovať. Pôjdem teraz domov, ale večer prídem k tebe a prežijeme znova náš rituál. Zajtra ráno nastúpim do práce. Za minulý týždeň sa toho muselo nazberať až, až. Všetko dám do poriadku a bude to tak, ako predtým.“

Henry sa tiež pomaly obliekal a zároveň zbieral zo zeme papiere, ktoré v návale žiadostivosti skončili na zemi. Postupne ich poskladal na stôl. Dina už bola oblečená, priskočila k Henrymu a pobožkala ho na čelo. Ešte dodala poznatok zo svojej dnešnej návštevy v henryho kancelárii.

„To si mal vidieť ten ksicht, ktorý vystrúhala Kristína, keď ma uvidela vojsť do vestibulu. Keby mohla, tak by ma určite utopila ako mačku. Závist' je hrozná ženská vlastnosť. Asi tá najhoršia zo všetkých. Večer prídem, tak zatiaľ ahoj!“

Zabuchla za sebou dvere a opäť bolo počuť postupne utíchajúce klopkanie ženských podpätkov. Henry sa doupravoval, sadol si za stôl, no nedokázal sa už venovať pracovným záležitostiam. V duchu si prehrával, čo sa udialo v jeho kancelárii, keď prišla Dina. Dvihlo mu to náladu. Cítil sa príjemne. Asi hodinu pred koncom pracovného času sa otvorili dvere a do kancelárie vošla ustarostená Kristína. Henry skúmal jej sklúčený výraz tváre, keď sa približovala k jeho stolu. Posadila sa do kresla pri stole a rozpačito sa pozrela na Henryho, akoby nevedela, ako začať rozhovor.

„Henry, musím ti povedať o dnešnom telefonáte. Ešte pred obedom mi volala nejaká žena. Nechcela som ti pokaziť obed, tak som si pomyslela, že to nechám na pozdejšie. No potom si mal nečakanú návštevu...“ zmlkla, zvrástila čelo a sklopila zrak.

„Čo sa deje, Kristína? Ak ma má už poraziť, tak nech sa to stane teraz... ja to už nezvládam! O čo ide?“

Kristína hľadala tie správne slová, aby mohla citlivo oznámiť Henrymu zlé správy.

„Volala mi nejaká žena a pýtala sa na teba. Nebola si istá, či volá správne, či si určite adresátom ty. A ani ja som nemala istotu. No mám ti odkázať, že zomrel jej manžel. Volal sa Richard, Rišo... ale teraz si neviem spomenúť na jeho priezvisko. Tá žena mi povedala, že vraj s Rišom ste boli spolužiaci na základnej škole a aj dobrí kamaráti. Tak neviem, či trafila správne.“

Henry zbledol a opýtal sa vydesene: „To myslíš vážne, Kristína? Máš na ňu číslo? Pôjdem dole a zavolám tej žene z recepcie... Áno, mal som takého spolužiaka... A čo sa vlastne stalo?“

Kristína sústrastne pozrela na Henryho a váhavo doplnila: „No vraj... vraj to bola samovražda. Našli ho v aute v garáži, uduseného z výfukových plynov. Garáž bola zatvorená a uzamknutá zvnútra. Stalo sa to celkom nečakane na ich chate v neďalekom lese nad mestom... už nič iné mi tá žena nepovedala.“

„Rišo a samovražda? Tomu neverím! Nikdy by to neurobil. Je to hlúposť!“

Kristína sa v kresle vystrela, aby sa zhlboka nadýchla. Potom pozrela na Henryho a odvetila mu: „Henry, bez ohľadu na to, čo sa práve deje, určite to budú vyšetrovať a dospejú k nejakým relevantným záverom.“

Potom vstala a pohla sa k dverám pozvoľným krokom, akoby váhala, či by mu nemala ešte niečo povedať... napokon sa otočila a predsa len dodala: „Hoci

si všetky papiere zo zeme pozbieral, ale stôl si neutrel. Som už síce staršia, ale veľmi dobre viem, čo na ňom je. Leskne sa to už od dverí. Prinesiem ti o chvíľu handru z recepcie.“

Nešťastného Henryho tým zistením tak zahanbila, že nedokázal na to zareagovať. Vyšla na chodbu, no dvere do kancelárie iba privrela – ostalo ticho, len jej kroky bolo počuť, keď schádzala dolu schodmi.

Koniec druhej časti

Autor: ©Brandon McYntire

Názov originálu: Neznáma-X

Podnázov: Druhá časť

Formát: PDF

Počet strán: 35

Vydanie: prvé

Fotografia na obálke knihy: [Pexels.com](https://www.pexels.com/)/©Fireberrytech

Vydavateľ: Branko Mateja

ISBN: 978-80-99996-66-4

Michalovce, Slovensko – EÚ, 2024.

Neznáma-X

Druhá časť (2)

Dina sa ocitá v spletitej situácii, v ktorej sa neznáma žena stáva kľúčovou postavou konfliktu medzi ňou a Henrym, pričom záhadné fotografie a predpovede recepcnej Kristíny naznačujú, že sa mimo ich dosahu odohráva niečo temné a manipulatívne. Neexistujúca stopa po záhadnej intrigánke vyvoláva mnohé otázky a strach a ženy okolo Henryho sa postupne ocitajú v konkurenčnom boji, pričom nevyslovená nepriateľka umne zasieva semienka pochybností a rivality. Nejasnosti o motívoch a zámeroch tejto záhadnej postavy vytvárajú dusnú atmosféru, plnú napätia, pričom čitateľ zostáva v neistote ohľadom skutočných motívov a identity neznámej ženy. Dina sa ocitá v zamotaných intrigách, keď sa jej osobný a profesionálny život zamieňa s rozporuplnými pocitmi. Predpovede recepcnej Kristíny sa začínajú naplňovať a na scénu vstupuje neznáma žena, ktorej motívy a existencia zostávajú naďalej zahalené tajomstvom. Otázky o jej identite a dôvodoch konania takto len prehlbujú chaos už aj tak v napätom vzťahu. V tomto emocionálnom labyrinte musia Dina a Henry čeliť nielen podozreniam a podvodom, ale aj vlastným vnútorným bojom, pretože hrozba z neznáma rozohráva nečakané súboje lásky a dôvery.

9 788099 996664